

Arrest

nr. 104 145 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. VAN EENOO en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote.

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Isfahan en bezit u het Iraans staatsburgerschap. Op 24 oktober 2011 vroeg u samen met uw echtgenoot, K. T. (...) (O.V. 6.903.167), een eerste maal asiel aan in België. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u in Isfahan werkte als verpleegster in verschillende ziekenhuizen, waaronder op de brandwondenafdeling van het Imam Moussa Kazem ziekenhuis. Op een nacht in de loop van de vijfde maand van 1390 (Iraanse kalender, stemt overeen met juli-augustus 2011 in de Gregoriaanse kalender) kreeg u een patiënt toebedeeld die volgens het dossier R. J. (...) heette. U kwam er evenwel achter dat hij N. T. (...) heette en dat hij gewond was geraakt bij een incident tijdens de uitvoering van een project in of rond de kerncentrale van Isfahan op 25/5/1390 (16 augustus 2011). U merkte dat al deze gegevens niet overeenstemden met wat er in zijn dossier stond en maakte hierover een verslag op. De volgende nacht verzorgde u opnieuw dezelfde patiënt. Tijdens uw dienst merkte u dat het verslag dat u de dag ervoor opgesteld had vervangen was door een ander verslag. De passages over de identiteit van de patiënt en over hetgeen hij in de kerncentrale meegemaakt had waren verdwenen. U maakte een foto van de patiënt en van het aangepaste verslag. U belde daarop naar een dokter en discussieerde met hem. U vroeg hem waarom hij de dienst niet ingelicht had over het risico op radioactiviteit. De dokter vroeg u daarop hoe u wist dat de patiënt radioactief was. Na uw shift ging u naar meneer J. (...), de personeelsdirecteur, die echter afwezig was. U keerde naar huis terug en begon te slapen. Een tweetal uur later – het was toen 26/5/1390 (17 augustus 2011) – werd u uit uw bed gebeld. Twee mannen van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) vroegen u om mee te komen. U werd meegenomen naar een plaats waar u gefouilleerd, geblinddoekt en gehandboeid werd. U werd over de door u behandelde patiënt ondervraagd. Uw ondervragers wilden weten welke vragen u aan hem gesteld had, waarom u foto's had genomen en voor wie u dergelijke vragen gesteld had. Uiteindelijk werd u vrijgelaten. Uit schrik dat u van spionage van de Iraanse kernactiviteiten zou worden beticht, vluchtte u kort na uw vrijlating met uw echtgenoot eerst naar Teheran, waar jullie ongeveer anderhalve maand bleven. Vervolgens reisden jullie op illegale wijze via Urumiyeh (Iran) en Turkije naar België. Bij contacten met uw familie vanuit België kwamen jullie te weten dat de autoriteiten jullie huis doorzocht hadden en verschillende zaken in beslag genomen hadden, dat ze tevens uw vader voor ondervraging meegenomen hadden, dat er een huiszoeking verricht werd in de woning van uw ouders en dat hierbij een aantal zaken meegenomen werden en dat ze ook eens bij uw schoonouders waren langsgekomen. U gaf aan dat u niet meer naar Iran wenste terug te keren uit angst valselyk van spionage beschuldigd te zullen worden. Op 20 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal inzake uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan het door u geschetste vervolgingsrelaas. Op 7 augustus 2012 stelde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat uw relaas elke positieve overtuigingskracht miste en besloot hij eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire sstatus. Kort daarop, op 28 augustus 2012, diende u samen met uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in. U verliet België tussen uw opeenvolgende asielaanvragen niet. U beaamde bij uw tweede asielaanvraag dat uw problemen, die u reeds bij uw eerste asielaanvraag aanbracht, nog steeds bestaan en voegde toe dat er intussen ook een oproeping van de rechtbank van Isfahan voor u werd overhandigd aan uw vader. U legde deze oproeping, betekend op 13/2/1391 (2 mei 2012), neer op het Commissariaat-generaal. Volgens deze oproeping moest u zich op 20/2/1391 (9 mei 2012) aanmelden op de rechtbank op beschuldiging van het onderhouden van contacten met buitenlandse spionagenetwerken en het ageren tegen de nationale veiligheid. Op 29/7/1391 (20 oktober 2012) kwamen twee personen van de rechtbank vervolgens met een arrestatiebevel aan de deur. Ze vroegen naar u. Hierop vroeg u uw vader om meer informatie te verzamelen en een advocaat te raadplegen. Uw vader vond een advocaat om over uw zaak te spreken, maar deze weigerde ze te aanvaarden. Jullie verzochten de advocaat om zijn weigering schriftelijk te attesteren. Als bewijs van uw verklaringen in dit verband legde u enkele afprints van emailverkeer tussen u en uw vader neer waarin jullie onder meer corresponderen over het arrestatiebevel en uw zoektocht naar een advocaat in Iran die uw dossier wil verdedigen, en een brief d.d. 20/9/1391 (10 december 2012) van de advocaat aan wie uw vader uw probleem heeft voorgelegd waarin deze advocaat aangeeft dat hij de slaagkansen van uw zaak zeer zwak inschat en dat het ook zeer onwaarschijnlijk is dat andere advocaten uw zaak zullen accepteren.

In het kader van uw tweede asielaanvraag brengt u voorts, zowel tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal als in een door u handgeschreven brief (zie kopie in administratief dossier), nog enkele elementen en documenten ter sprake waarmee u bepaalde argumenten uit de eerdere weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wenst te weerleggen. Zo merkte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest onder meer op dat het merkwaardig is dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van het incident in de kerncentrale van Isfahan waarbij uw patiënt gewond zou zijn geraakt en waarbij luidens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken volgens deze patiënt verschillende dodelijke

slachtoffers zouden zijn gevallen, terwijl volgens de Raad redelijkerwijs kan worden aangenomen dat daarover wel zou zijn bericht (RVV 95 221 p.6). In verband hiermee wijst er nu op dat u op zoek bent gegaan naar informatie over het incident van 25/5/1390 (16 augustus 2011) om aan te tonen dat dit wel degelijk heeft plaatsgehad. Zo heeft u aan uw familie en uw vriendin N. (...) gevraagd om teksten in de media te zoeken over het incident. Zij hebben evenwel niets kunnen vinden. U legde in dit verband een mail van N. (...) neer waarin zij aangeeft dat er over het incident zelf niets terug te vinden is in de media, maar waarin zij u wel een tekst doorstuurt met betrekking tot een seminarie dat plaatsvond in Isfahan op 29/3/1390 (19 juni 2011) over het aanpakken van nucleaire incidenten en waaruit volgens haar en u moet blijken dat de autoriteiten zich aan het voorbereiden waren op een mogelijk incident. U schreef per email ook diverse buitenlandse bronnen aan, waaronder de BBC en Voice of America, met de vraag u te helpen met uw zoektocht naar objectieve informatie over het incident. U maakte een afprint over van de emails gericht aan de BBC en Voice of America, maar deze blijken evenwel te onleesbaar te zijn voor vertaling. U heeft op uw vraag aan de BBC en Voice of America (nog) geen antwoord ontvangen. Bijkomend wijst u er nog op dat, gezien de gevoeligheid van een onderwerp als het Iraans kernprogramma en het gebrek aan transparantie hiervan naar de buitenwereld toe, de afwezigheid van informatie over voornoemd incident niet automatisch betekent dat het incident zich niet heeft voorgedaan. Om uw verklaringen ter zake kracht bij te zetten legde u drie internetartikelen neer d.d. 7/9/1391 (27 november 2012) – één van bbc.co.uk/persian, één van peykeiran.com, en één van radiofarda.com – met betrekking tot een niet nader gespecificeerd probleem in de kerncentrale van Isfahan in 1391 (2012) dat leidde tot fysieke gevolgen voor de werknemers van de kerncentrale. Met deze artikelen wenst u aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten sjoemelen in hun berichtgeving over dergelijke incidenten en wenst u te onderstrepen dat het dus normaal is dat er geen informatie over het incident van 1390 (2011) terug te vinden is in de media.

Aangaande het argument in de weigeringsbeslissingen inzake uw eerste aanvraag waarom u uw patiënt niet heeft laten testen (op radioactiviteit) en waarom u zichzelf niet heeft laten onderzoeken (en waarnaar u eveneens verwijst in de door u geschreven brief), brengt u bij uw tweede asielaanvraag als nieuw element een attest aan van uw (Belgische) huisarts d.d. 7 december 2012 waarin hij u doorverwijst naar de dienst inwendige ziekten van het UZ Gasthuisberg in Leuven om u er te laten onderzoeken op eventuele lichamelijke schade ten gevolge van uw werk in Iran. U wees er bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 10 december 2012 evenwel op dat u dit onderzoek (nog) niet heeft laten uitvoeren omdat u geen ziekteverzekering heeft en het zeer duur is.

Voorts merkt u in uw handgeschreven tekst op dat in het antwoord van de asielinstanties geopperd werd hoe het mogelijk kon zijn dat een psychiatrisch ziekenhuis (i.e. het ziekenhuis Farabi waarover u meermaals sprak) een afdeling heeft voor ontsmetting in geval van nucleaire besmetting. Om uw verklaringen hierover alsnog te staven legt u bij uw tweede aanvraag een tekst neer waarin diverse in Iran getroffen veiligheidsmaatregelen inzake nucleaire incidenten worden beschreven en waarin onder meer wordt aangegeven dat in het ziekenhuis Farabi in Isfahan een bijzondere afdeling is opgericht voor de behandeling van slachtoffers van nucleaire ongevallen.

Tot slot legde u ook nog een attest van de spoedgevallendienst van Kliniek Sint-Jan in Brussel d.d. 30 augustus 2012 neer waaruit blijkt dat u depressief bent, psycho-sociale moeilijkheden heeft en een zelfmoordpoging met medicatie ondernam, waarmee u wenst aan te tonen dat u zich sinds uw vertrek uit Iran psychisch niet goed voelt.

B. Motivering

Na onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient ook in het kader van uw tweede asielaanvraag vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Er kon immers om diverse redenen geen geloof gehecht worden aan het door u geschetste vervolgingsrelaas. Vooreerst werd uw houding naar aanleiding van uw contact met een patiënt die slachtoffer zou zijn geworden van een incident in of rond de kerncentrale van Isfahan en die mogelijks radioactief besmet was geenszins geloofwaardig bevonden. U maakte immers duidelijk dat u zich na het incident niet informeerde over de mogelijke gezondheidsrisico's naar aanleiding van uw eventuele blootstelling aan radioactiviteit en dat u zich ook niet medisch liet onderzoeken, wat nochtans redelijkerwijze kon worden verwacht. Voorts werd uw geloofwaardigheid ondermijnd door de vaststelling dat u bijzonder weinig gegevens had betreffende de problemen die uw familie en uw kennissenkring na uw vertrek uit Isfahan gehad zouden hebben, en dit ofschoon het hier elementen betrof die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeerde eveneens dat uw relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

U heeft bij uw tweede asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen of stukken aangebracht die een ander licht kunnen werpen op de eerder door zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk asielaanvraag, integendeel. Zo legde u bij uw tweede asielaanvraag weliswaar een oproeping van de rechtbank van Isfahan neer, waarmee u wenst aan te tonen dat uw problemen wel degelijk waar zijn en dat u nu zelfs gerechtelijk vervolgd wordt in Iran. Echter, aan deze oproeping kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Uit een onderzoek naar de authenticiteit van dit document is immers gebleken dat het een aantal belangrijke tekortkomingen vertoont. Zo ontbreekt bijvoorbeeld het exacte adres van de rechtbank waar u zich zou hebben moeten melden en is het dossiernummer niet correct samengesteld. Bovendien betreft het een origineel document, terwijl in de praktijk de betrokkene enkel een doorslag overhandigd krijgt en het origineel bij de deurwaarder/bode blijft. Bijkomend kan erop gewezen worden dat de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk maakt dat uit authenticaties van verschillende juridische documenten uit Iran in de periode 2002-2011 is gebleken dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren. Gelet op voorgaande wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten nog verder ondergraven in plaats van hersteld. Gelet op wat voorafgaat, kan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zouden de Iraanse autoriteiten op 29/7/1391 (20 oktober 2012) langsgekomen zijn met een arrestatiebevel voor u (CGVS 10/12/2012 p. 8-9). U verklaarde immers dat dit arrestatiebevel het gevolg was van de oproeping van de rechtbank die u op het Commissariaat-generaal voorlegde (CGVS 10/12/2012 p. 9) en die, zoals hierboven werd uiteengezet, niet authentiek bevonden werd. Hieruit vloeit tevens voort dat ook uw verklaringen dat uw vader vervolgens (naar aanleiding van het arrestatiebevel) een advocaat zou hebben gesproken over uw zaak en dat deze advocaat zou hebben geweigerd uw zaak aan te nemen (CGVS 10/12/2012 p. 8) de nodige geloofwaardigheid missen. De emails tussen u en uw vader en de fax van de brief waarin een advocaat uitlegt waarom hij uw zaak niet wil aannemen kunnen geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen. De emails betreffen persoonlijke correspondentie tussen u en uw vader en kunnen bezwaarlijk als objectieve bewijsstukken in overweging genomen worden. De brief van een advocaat betreft slechts een fax, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook is een dergelijk document slechts bewijskrachtig indien het ondersteund wordt door een geloofwaardig relaas, wat hier – zoals reeds bij uw eerste asielaanvraag werd geconcludeerd en gelet op de door u neergelegde oproeping van de rechtbank die elke bewijswaarde mist – geenszins het geval is.

Ook alle overige door u en uw echtgenoot neergelegde documenten kunnen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgingsrelaas niet in positieve zin herstellen.

De documenten die u neerlegde om aan te tonen dat er wel degelijk een incident in of aan de kerncentrale van Isfahan heeft plaatsgevonden op 25/5/1390 (16 augustus 2011) en dat de Iraanse autoriteiten hoe dan ook sjoemelen in hun berichtgeving over dergelijke incidenten waardoor het niet kunnen vinden van informatie over een incident niet per se betekent dat het incident zich niet heeft voorgedaan, met name de mail van uw vriendin N. (...) met een tekst over een seminarie een paar maanden voor het door u beweerde incident, de mails die u gestuurd heeft naar de BBC en Voice of America met de vraag u te helpen bij uw zoektocht naar informatie, en de drie internetartikelen (BBC, paykeiran.com, radiofarda.com) over een incident in 1391 (2012), staven, zoals u overigens zelf aangeeft (CGVS 10/12/2012 p. 5-7), op zich geenszins het plaatsvinden van het incident dat de aanleiding tot uw persoonlijke vervolging door de Iraanse autoriteiten zou hebben gevormd. Met de documenten staat u hoogstens uw pogingen om informatie te vinden over dit door u beweerde incident, maar niets meer. Volledigheidshalve kan er op gewezen worden dat uw persoonlijk relaas in hoofdzaak om diverse andere redenen, en niet zozeer louter wegens het niet neerleggen van bewijzen over het plaatsvinden van het door u geschetste incident – ofschoon het wel kort werd aangestipt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen –, ongeloofwaardig bevonden werd (zie weigeringsbeslissing CGVS 1e AA en arrest RVV 1e AA), en kan herhaald worden dat de geloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgingsrelaas bij uw tweede asielaanvraag nog verder op de helling komt te staan door de door u neergelegde, maar niet authentiek bevonden, oproeping van de rechtbank (cf. supra).

De doorverwijzing van een Belgische huisarts naar een universitair ziekenhuis om u te laten testen d.d. 7 december 2012 toont hoogstens aan dat u recent gevraagd heeft om u te laten onderzoeken. Dit onderzoek vond evenwel (nog) niet plaats. Bovendien komt een dergelijke vraag van uwentwege ruimschoots te laat: ze is er immers pas gekomen nadat zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hun weigeringsbeslissingen hadden aangegeven dat uw initiële houding, en in het bijzonder uw gebrek aan initiatief om u te informeren over de gezondheidsrisico's van uw contacten met een mogelijks radioactief besmette patiënt en om u te laten onderzoeken, de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnde. Gelet op alle bovenstaande bevindingen en gelet op uw laattijdigheid om u alsnog te laten onderzoeken, kan ook hierdoor de

vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgingsrelaas niet ongedaan worden gemaakt.

De tekst waarin sprake is van het ziekenhuis Farabi in Isfahan staft uw verklaringen over de speciale afdeling voor patiënten van nucleaire besmetting in dit ziekenhuis, maar niets meer dan dat. Het betreft algemene informatie die op zich niet vermag het gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw persoonlijk vervolgingsrelaas te herstellen.

Het attest aangaande uw opname op de spoedafdeling van Kliniek Sint-Jan toont tot slot aan dat u kampt met psychische problemen, maar geeft geen objectief uitsluitsel over de exacte oorzaak van deze problemen en vormt aldus geen afdoende objectief bewijs van het door u beweerde persoonlijk vervolgingsrelaas

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw echtgenoot er bij jullie tweede asielaanvraag nog op wees dat jullie in geval van terugkeer naar Iran ook vervolging riskeren door de Iraanse autoriteiten wegens jullie illegaal vertrek uit Iran (CGVS echtgenoot 10/12/2012 p. 9). Dit argument werd door jullie echter reeds aangehaald ten overstaan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van jullie eerste asielaanvraag en werd reeds uitgebreid beargumenteerd door de Raad (RVV 95 221 p. 6, 8). In navolging van wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds opmerkte in zijn arrest d.d. 7 augustus 2012 kan herhaald worden dat, aangezien jullie vervolging door de Iraanse autoriteiten geenszins aannemelijk maken, ook niet bij jullie tweede asielaanvraag (cf. supra), jullie evenmin hebben aangetoond dat jullie illegaal uit jullie land van herkomst zijn moeten vluchten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/23 *bis*, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Waar verzoekende partijen de schending aanhalen van artikel 57/23 *bis*, derde lid van de vreemdelingenwet, stelt de Raad dat voormeld artikel het volgende bepaalt: "*Wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afwijkt van een advies dat (hem) is vertrekt krachtens het tweede lid, moet (hij) in (zijn) beslissing uitdrukkelijk de redenen daarvan vermelden*". De Raad wijst erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen schriftelijk advies zoals bedoeld in artikel 57/23 *bis*, tweede lid van de vreemdelingenwet bevat, zodat niet kan worden ingezien hoe verzoekende partijen zich kunnen beroepen op de schending van voormeld artikel. Verzoekende partijen verschaffen desbetreffend geen uitleg in hun verzoekschrift. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.2. De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat om verschillende redenen geen geloof kon worden gehecht aan hun asielrelaas. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 85 660 van 7 augustus 2012 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 0), waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partijen aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.3.1. Verzoekende partijen verklaren zich niet akkoord met de stelling van verwerende partij dat er geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan de voorgelegde oproeping van de rechtbank van Isfahan. Zij leggen dienaangaande een schrijven neer van een Teheraanse advocaat, Mr. P. M., waarin de opmerkingen van de expertise worden weerlegd (kopie: bijlage 4c-4d bij het verzoekschrift, origineel + beëdigde vertaling: bijlage 9a-9c, zie aangetekend schrijven d.d. 29 april 2013). Bij wijze van voorbeeld legt deze advocaat twee (gedepersonaliseerde) oproepingen voor uit twee verschillende dossiers (bijlage 4a-4b bij het verzoekschrift).

Verzoekende partijen opperen dat het wel degelijk mogelijk is dat mensen uit Iran een origineel document ontvangen. Dergelijke werkwijze hangt af van stad tot stad. Dat het exacte adres van de rechtbank niet vermeld wordt op het document, is volgens verzoekende partijen logisch, aangezien er maar één revolutionaire rechtbank is in Isfahan. Uit de stempel die werd aangebracht op de oproeping, kan men trouwens wel degelijk afleiden over welke rechtbank het gaat (bijlagen 3a en 3b bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen merken nog op dat uit de brief (en/of de voorbeeldoproepingen) die zij hebben bijgebracht, blijkt dat het adres van de rechtbank niet wordt vermeld.

Verzoekende partijen hameren er – onder expliciete verwijzing naar de hiervoor vermelde brief en de twee voorbeelden van oproepingen – verder op dat de volgorde van het dossiernummer wel degelijk klopt. Uit deze documenten blijkt immers dat het dossiernummer op twee verschillende manieren wordt genoteerd.

Verzoekende partijen brengen daarnaast nog een belangrijk *“voorbeelddocument van oproeping”* bij *“voor 1 van de belangrijkste personen die in Iran is veroordeeld”* (bijlage 5a -5b (5c) bij het verzoekschrift). Zij lichten toe dat zij dit document hebben gevonden op de website *“Kalameh.com”*. Dit document bewijst volgens verzoekende partij wederom dat het dossiernummer dat vermeld wordt in de door hen neergelegde oproepingsbrief, wel degelijk klopt.

Gelet op hun voorgaande opmerkingen, stellen verzoekende partijen zich de vraag hoe het komt dat de twee *“zogenaamde”* expertiseadvocaten uit Teheran deze gegevens uit het oog hebben kunnen verliezen. Zij stellen zich dan bijkomend de vraag *“hoe serieus de tegenpartij in dergelijke gelijkaardige asiëldossiers”* al bezig is geweest, en hameren erop dat verwerende partij op zijn minst een *“deugdelijk onderzoek”* had moeten verrichten naar deze elementen. Zij zijn de mening toegedaan dat op het Commissariaat-generaal zeer onvoorzichtig is omgesprongen met de stukken die zij hebben neergelegd. In dit verband herinneren verzoekende partijen nog naar/citeren zij artikel 8, lid 2 van de Europese richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekende partijen merken verder in hun verzoekschrift op dat zij meer dan voldoende bijkomende documenten hebben bijgebracht die door de tegenpartij niet worden betwist en dat hen, nu zij alles in het werk hebben gesteld om documenten te kunnen voorleggen, geen gebrek aan medewerking kan worden verweten. Verzoekende partijen zijn hierbij de mening toegedaan dat verwerende partij niet goed beseft hoeveel risico's zij hebben genomen bij het inwinnen van informatie over het incident in de kerncentrale. Immers hebben zij e-mails naar een Iraanse collega, naar de BBC en naar *“Voice of America”* verstuurd met de vraag hen te helpen bij de zoektocht naar informatie (bijlage 6 bij het verzoekschrift). Zij stellen dat verwerende partij op de hoogte is van het feit dat dergelijke e-mails door de Iraanse autoriteiten worden gecontroleerd. Verzoekende partijen onderstrepen daarnaast dat de vader van tweede verzoekende partij zijn leven heeft geriskeerd door naar een Iraanse advocaat te gaan. Hij weet immers niet welke advocaat voor de Iraanse overheid werkt. In dit verband merken verzoekende partijen op dat de vader van tweede verzoekende partij ondertussen nog een tweede Iraanse advocaat heeft gevonden die bereid was om een brief op te maken waarin de argumenten van de *“expertise”* met betrekking tot de oproepingsbrief worden weerlegd (bijlage 10a-10c, aangetekend schrijven d.d. 29 april 2013).

2.2.3.2. De Raad wenst zich vooreerst aan te sluiten bij wat verwerende partij dienaangaande uiteenzet in haar nota met opmerkingen: *“Verwerende partij benadrukt vooreerst dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie werd opgenomen in het administratief dossier en verzoeker hiervan kennis heeft kunnen nemen. De informatie is afkomstig van twee vertrouwensadvocaten in Iran. Beide advocaten werken reeds sinds enkele jaren samen met twee Westerse ambassades in Teheran voor de authenticatie van documenten. Deze personen hebben beide een jarenlange ervaring op juridisch gebied met de reputatie zeer deskundig te zijn op het vlak van authenticatie van gerechtelijke documenten en staan als betrouwbaar, onafhankelijk en deskundig bekend. Hun deskundigheid en onafhankelijkheid werd door Ambabel Teheran, evenals door twee andere Europese ambassades in Teheran die ook beroep doen op de expertise van beide advocaten, kritisch geëvalueerd en bevestigd*

(Cedoca-antwoorddocument IR2012-019 van 9 november 2012). Verwerende partij stelt vast dat de resultaten van de onafhankelijke analyses van beide advocaten gelijklopend waren en hierin duidelijk de redenen worden aangegeven waarom de voorgelegde convocatie (sommatie) van de rechtbank van Isfahan een vals document betreft, waaraan iedere bewijswaarde moet worden ontzegd.

Vooreerst betreft het een origineel document terwijl originele oproepingsbrieven in handen van deurwaarders blijven en enkel de doorslag wordt afgegeven. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift aanvoeren dat "het wel degelijk kan dat mensen uit Iran een origineel document ontvangen daar dit afhangt van stad tot stad" stelt verwerende partij vast dat verzoeker(s) deze loutere bewering niet staven aan de hand van concrete informatie. Hierdoor wordt geen afbreuk gedaan aan bovenstaande vaststelling. Daarnaast is het dossiernummer niet correct daar deze dient te bestaan uit het nummer van de zaak/het jaartal waarin de zaak aanhangig werd gemaakt/het nummers van de rechtbank die de zaak behandelt en in casu zowel het jaartal als het nummer van de kamer ontbreken. Tenslotte wordt er nog op gewezen dat ook het exacte adres van de rechtbank ontbreekt. Wat dit laatste betreft, merken verzoekers op dat het logisch is dat het exacte adres van de rechtbank in Isfahan er niet op staat daar er maar één Revolutionaire rechtbank is in Isfahan en iedereen dit weet zijn. Bovendien merken verzoekers op dat er op de stempel, die terug te vinden is op het document, wel degelijk te lezen valt over welke rechtbank het gaat. Verwerende partij stelt vooreerst vast dat zowel uit de vertaling aanwezig in het administratief dossier als uit de door verzoekers bij hun verzoekschrift toegevoegde vertaling van de convocatie blijkt dat bij de plaats van verschijning enkel vermeld wordt "Isfahan, Chambre 1" "Esfahan, Afdeling 1", zodat de bestreden beslissing terecht opmerkt dat het exacte adres waar verzoekster zich zou hebben moeten aanmelden ontbreekt. Waar verzoekers opmerken dat het logisch is dat het exacte adres van de rechtbank in Isfahan er niet op staat [stelt verwerende] partij wederom vast dat verzoekers zich wederom beperken tot het opwerpen van een loutere bewering waarmee zij echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat, onder andere, door het ontbreken van het exacte adres van de rechtbank waar verzoekster zich diende aan te bieden er geen bewijswaarde kan gehecht worden aan het voorgelegde stuk. Waar verzoekers voorts opmerken dat er op de stempel, die terug te vinden is op het document, wel degelijk te lezen valt over welke rechtbank het gaat, namelijk de Revolutionaire rechtbank stelt verwerende partij vast dat uit de vertaling van het document door het Commissariaat-generaal blijkt dat de stempel onleesbaar is. Uit de door verzoekers neergelegde vertaling bij het verzoekschrift kan evenmin afgeleid worden dat de stempel afkomstig is van de Revolutionaire rechtbank.

(...)

Hoe dan ook, wat deze convocatie betreft, wijst verwerende partij erop dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat hier – zoals reeds bij de eerste asielaanvraag werd geconcludeerd en in huidige asielaanvraag wordt bevestigd – geenszins het geval is. Dit geldt des te meer nu uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (CEDOCA-antwoorddocument IR2011-003w van 7 maart 2011) blijkt dat "Er bestaan verschillende bewijzen voor het feit dat smokkelaars naast de valse reis-en identiteitsdocumenten ook valse documenten (zoals oproepingsbrieven voor de rechtbank, arrestatiebevelen,...) verkopen die een asielerelaas in het buitenland kunnen ondersteunen"... "Cedoca (...) van begin 2002 tot begin 2011 jaarlijks verschillende juridische documenten uit Iran (heeft) voorgelegd aan twee vertrouwensadvocaten in Iran. Uit deze authenticatie bleek dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren". Verzoekers uiten weliswaar kritiek op de wijze waarop het Commissariaat-generaal in de loop der jaren bij het behandelen van gelijkaardige asioldossiers is omgesprongen met de neergelegde stukken van Iraanse asielzoekers maar slagen er vooralsnog – gezien bovenstaande vaststellingen – niet in om door middel van een tegenexpertise de vaststellingen (...) aangaande de authenticiteit van de neergelegde convocatie te ondergraven en de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie te weerleggen of aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert om geen bewijswaarde te hechten aan Iraanse documenten in het algemeen én de door verzoekers voorgelegde convocatie in het bijzonder onjuist is."

De Raad wenst er verder op te wijzen dat, waar verzoekende partijen ter staving van hun "tegenexpertise" als bijlage bij hun verzoekschrift nog twee (gedepersonaliseerde) oproepingen voorleggen uit twee verschillende dossiers, alsmede een voorbeeld van een oproepingsbrief "voor 1 van de belangrijkste personen die in Iran is veroordeeld", deze documenten geen originele exemplaren betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien dient te worden vastgesteld dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit

houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging.

Verder stelt de Raad vast dat in de tweede “tegenexpertise” die verzoekende partijen hebben bijgebracht en die werd opgesteld door Mr. G. A., eveneens een Iraanse advocaat (bijlage 10a-10c bij het verzoekschrift), op enkele woorden na, een letterlijke overname betreft van de brief die werd opgesteld door Mr. P. M. Het spreekt voor zich dat deze uiterst bevreemdende vaststelling de waarde van deze “tegenexpertises”, die hiervoor al werden besproken, definitief onderuit haalt.

Waar verzoekende partijen nog aankaarten dat zij meer dan voldoende documenten hebben bijgebracht teneinde de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen, dat verwerende partij niet beseft hoeveel risico's zij (en de vader van tweede verzoekende partij) hiervoor hebben genomen en dat hen in geen geval een gebrek aan medewerking kan worden verweten, duidt de Raad er nogmaals op dat de documenten die verzoekende partijen in het kader van hun tweede asielaanvraag hebben neergelegd, niet van aard zijn om de eerder gedane conclusie dat aan hun asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht, te weerleggen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen *in casu* geen gebrek aan medewerking wordt verweten. De opmerking dat zij enorme risico's zouden hebben genomen om aan de documenten te geraken, doet volgens de Raad niet ter zake.

2.2.4.1. Waar verwerende partij motiveert dat de documenten die verzoekende partijen hebben neergelegd om aan te tonen dat er wel degelijk een incident in of aan de kerncentrale van Isfahan heeft plaatsgevonden op 16 augustus 2011, hoogstens hun pogingen staven om informatie te vinden over dit door hen beweerde incident, maar niets meer, menen verzoekende partijen dat hen *in casu* een onredelijke bewijslast wordt opgelegd. Zij halen tevens aan dat verwerende partij er ten onrechte vanuit gaat dat het incident een kernontploffing zou uitmaken. Tweede verzoekende partij weet echter niet of er effectief zoiets is voorgevallen. Op een kerncentrale kan, gelet op het zeer hoog veiligheidsrisico, om het even wat een incident uitmaken. Haar patiënt mompelde haar iets toe en zij dacht “*dat hij hierbij incident zei*”. Verzoekende partijen lichten toe dat tweede verzoekende partij vermoedde dat haar patiënt een wetenschapper was en dat er omwille van de strenge geheimhouding met patiëntengegevens werd geknoeid. Dit vermoeden is volgens verzoekende partijen aannemelijk, aangezien er al minstens vier nucleaire wetenschappers door de Israëlische veiligheidsdienst om het leven werden gebracht. Verzoekende partijen wensen er ook nog op te wijzen dat er één maand geleden nog een ontkenning heeft plaatsgevonden van een kernontploffing door de Iraanse autoriteiten. Zij stellen zich de vraag hoe zij dan kunnen bewijzen dat dit incident heeft plaatsgevonden. Om die reden, verduidelijken verzoekende partijen, hebben zij een poging ondernomen om enige informatie terug te vinden met betrekking tot nucleaire incidenten (bijlage 8a-8f bij het verzoekschrift).

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanvoeren dat hen, met betrekking tot het beweerde kernincident, een onredelijke bewijslast wordt opgelegd – tweede verzoekende partij weet niet eens met zekerheid om wat voor incident het zou gaan en de Iraanse autoriteiten leggen met betrekking tot incidenten in kerncentrales weinig transparantie aan de dag – en dat zij toch wel voldoende pogingen hebben gedaan om desbetreffend meer informatie in te winnen. De Raad oordeelt dat dergelijk betoog echter geen afbreuk doet aan de in de betreden beslissingen uiteengezette overweging dat de door hen bijgebrachte documenten niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun verklaringen te herstellen, aangezien zij hiermee hoogstens kunnen staven dat zij naar informatie hebben gezocht met betrekking tot het beweerde incident. De Raad wijst vervolgens nog op de volgende motivering in de bestreden beslissingen: “*Volledigheidshalve kan er op gewezen worden dat uw persoonlijk relaas in hoofdzaak om diverse andere redenen, en niet zozeer louter wegens het niet neerleggen van bewijzen over het plaatsvinden van het door u geschetste incident – ofschoon het wel kort werd aangestipt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen –, ongeloofwaardig bevonden werd (zie weigeringsbeslissing CGVS 1e AA en arrest RVV 1e AA),...*”. Bovenstaand verweer kan derhalve geen afbreuk doen aan de door verwerende partij gedane conclusie.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen aanhalen dat uit de inhoud van de brief van de Teheraanse advocaat Mr. P. M., waarvan zij nu het origineel zouden hebben voorgelegd, blijkt dat er geen enkele advocaat in Iran bereidwillig zal zijn om hun dossier ten laste te nemen (bijlage 7a-7c bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat het bijgebrachte document nog steeds geen origineel betreft en dat, zoals reeds eerder gesteld, aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden. Verder heeft verwerende partij desbetreffend geoordeeld dat de brief (en de mails

tussen tweede verzoekende partij en haar vader) hoe dan ook geen ander licht kan (kunnen) werpen op de reeds gedane bevindingen.

2.2.6. Betreft de bemerking van verzoekende partijen dat zij hebben kunnen bewijzen dat er, in tegenstelling tot wat verwerende partij eerst foutief poneerde, in het ziekenhuis Farabi in Isfahan wel degelijk een speciale afdeling bestaat voor patiënten van nucleaire besmetting, constateert de Raad dat verwerende partij dit gegeven in haar beslissingen inderdaad erkent, doch dat zij opmerkt dat het algemene informatie betreft die op zich niet vermag het gebrek aan geloofwaardigheid inzake hun persoonlijk vervolgingsrelaas te herstellen.

2.2.7.1. Verzoekende partijen hebben serieuze bedenkingen omtrent de opmerking van verwerende partij dat tweede verzoekende partij laattijdig actie heeft ondernomen om zichzelf te laten onderzoeken. Tweede verzoekende partij verduidelijkt dat dergelijke houding logisch is, aangezien het risico zeer gering is. De patiënt werd immers op voorhand getest aangezien er zich in het ziekenhuis een speciale afdeling bevindt voor *“radioactieve mensen”*. Verzoekende partij benadrukt eveneens dat de dokters van wacht gewone kledij aanhadden en dat ze haar bij het binnenbrengen van deze patiënt ook niet hadden verteld *“dat er enige straling was”*.

2.2.7.2. De commissaris-generaal heeft in zijn weigeringsbeslissing aangaande de eerste asielaanvraag van verzoekende partij geoordeeld dat het *“hoogst bevreemdend en bijgevolg allerminst aannemelijk”* is dat tweede verzoekende partij *“na haar mogelijke blootstelling aan radioactiviteit hetzij in Iran hetzij in België geen acties ondernomen heeft om informatie in te winnen over de mogelijke gezondheidsrisico's naar aanleiding van uw eventuele blootstelling aan radioactiviteit en u niet medisch liet onderzoeken”*. De Raad heeft zich in zijn arrest nr. 85 660 van 7 augustus 2012 aangesloten bij deze vaststelling (*“De Raad wijst er nog op dat het zeer eenvoudig is na te gaan of een persoon al dan niet in aanraking is geweest met radioactieve stoffen door middel van een geigerteller, zodat het niet aannemelijk is dat verzoekster niet het nodige onderzoek zou hebben laten uitvoeren in Iran of hier. In de mate verzoekers in het verzoekschrift betogen dat verzoekster er vanuit kon gaan dat haar patiënt ontsmet was in de afdeling voor radioactieve besmetting, zij zich niet bij de bron bevond waar de atomen gesplitst werden en het risico op indirecte besmetting dus verwaarloosbaar was, is de Raad van oordeel dat dit betoog niet ernstig is voor een verpleegkundige met een kinderwens (gehoor verzoekster 13 maart 2012, p. 6). Verzoekster heeft verschillende keren te kennen gegeven dat zij niet met zekerheid wist of deze patiënt al dan niet besmet was en dan nog bagatelliseert zij een mogelijke besmetting, wat haaks staat op de ernst en de gevolgen van een dergelijk incident, zoals zij ze zelf aangeeft (gehoor verzoekster CGVS 13 maart 2012, p.7-8-9-10-11-15). Dit onaannemelijke relaas minst elke positieve overtuigingskracht en is derhalve niet geloofwaardig”* (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 0). De commissaris-generaal oordeelt in zijn beslissing met betrekking tot de tweede asielaanvraag van verzoekende partijen dat de neergelegde doorverwijzing van een Belgische huisarts naar een universitair ziekenhuis om zich te laten testen d.d. 7 december 2012, niets verandert aan de initiële houding van tweede verzoekende partij, die de geloofwaardigheid van hun relaas ernstig heeft ondermijnd. Verzoekende partij tracht in haar verzoekschrift haar laattijdig initiatief goed te praten, door het risico op besmetting wederom te minimaliseren. Dergelijk verweer werd reeds door de Raad in het hiervoor vermelde arrest besproken, waardoor het zinloos is om het opnieuw op te rakelen.

2.2.8.1. Verzoekende partijen vinden dat verwerende partij alle elementen in ogenschouw dient te nemen bij de beoordeling van hun asielrelaas en niet enkel diegenen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun relaas. Verzoekende partijen achten het jammer dat verwerende partij zich baseert op het ene feit dat de door hen neergelegde oproeping van de rechtbank niet authentiek zou zijn, en dat alle andere objectieve elementen van het dossier simpelweg genegeerd worden. Zij merken verder op dat hun verklaringen coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten. Zij hebben de gegrondheid van hun vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, aldus verzoekende partijen.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het besluit dat aan hun asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht, niet louter gebaseerd is op het ene feit dat de door hen neergelegde oproeping van de rechtbank niet authentiek zou zijn, en dat derhalve alle andere objectieve elementen van het dossier zouden zijn genegeerd. Zoals reeds werd opgemerkt in onderhavig arrest, heeft de commissaris-generaal in het kader van hun eerste asielaanvraag beslist dat aan hun relaas, om diverse redenen, geen geloof kan worden gehecht. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad in het arrest nr. 85 660 van 7 augustus 2012. De elementen die zij naar aanleiding van hun eerste asielrelaas hebben weergegeven, dienen derhalve als vaststaand te worden beschouwd, zoals in punt 2.2.2. reeds

werd opgemerkt. In het kader van hun huidige asielaanvraag is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat verzoekende partijen geen overtuigende nieuwe elementen of stukken hebben aangebracht die een ander licht kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Hierbij wordt, zoals blijkt uit de motivering in de bestreden beslissingen, niet alleen gerept over de door verzoekende partijen bijgebrachte oproepingsbrief, en de daaraan gelinkte documenten, doch ook de andere door verzoekende partijen aangegeven elementen/documenten worden uitvoerig door verwerende partij besproken. Gelet op het voorgaande, kunnen verzoekende partijen niet volhouden dat het door verwerende partij toegedichte ongeloofwaardig karakter van hun verklaringen, louter gebaseerd zou zijn op de vaststelling dat de neergelegde oproeping niet authentiek zou zijn, of dat alleen rekening zou zijn gehouden met elementen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun relaas. Het betoog dat hun relaas wel degelijk coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig is met algemeen bekende feiten, biedt, gelet op het voorgaande, geen soelaas.

2.2.9. Gelet op het geheel van voorgaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partijen er niet in slagen om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen. Hen kan dan ook niet de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat onvoldoende is gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen merken op dat zij hun identiteit voldoende hebben aangetoond en zij wensen te benadrukken dat de situatie in Iran nog steeds ernstig te noemen is ten aanzien van personen met hun profiel, zijnde personen die beschuldigd worden van spionage in het voordeel van vreemden en het voeren van propaganda tegen de *“Iraanse Islamitische Republiek”*, doch zij tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT